

ARMASTAVAD UNIVERSUMID OLEME, KUI LOOMINGU PEEGELDUSED

Ja tavaliselt juhtub nii, et... erakordsete- või eriliste- või erinevate- või teistsuguste sündmuste järel, pöördub olend tagasi...selle juurde, kes ta oli enne erilise, erineva toimumist. **Peaaegu** nagu polekski midagi juhtunud. "Peaaegu." "Peaaegu" tähendab sellisel juhul, et jääb mälestus, mis vähehaaval lahustub.

Nii enamus kordadel.

Kindlasti, elu loomus, erineva-, teistsuguse-, erakordse-, erilise protsessi järel..., peaks see loomus muutuma, oma parameetrid üle vaatama, hindama oma soojust, kaaluma oma otsuseid...ja pikk jne.

Ja seda edastab Palve tähendus, toetudes igale Palvele, kus iga erineva sisu tõttu moodustab midagi erilist, midagi uuenduslikku; millega tahetakse anda inimesele ressursse, mis tal...olemas, aga mida ta ei kasuta; mida ta potentsiaalselt suudab, aga millesse ta ei usu. Ja kõike seda Universumi teadvustamise, Universumi olendiks olemise suunas, kasvõi ainult sellesse kuulumise pärast.

Igapäevaellu tagasipöördumine peaks olema, **peab olema** tagasipöördumine... mitte igapäevasusse, vaid uudsusesse; erakordsete-, eriliste-, erinevate-, teistsuguste hetkede kasutamisse.

Siis on meil uued potentsiaalid, painduvad nobedused, mis teevad võimalikuks keskkonnaga suhtlemise, heameelega...kohanemise.

Need tähtpäevad, need sünnipäevad, need mälestused, mis märgivad rütme, ajajärke, asjaolusid jäävad tavaliselt mälestusse, hapra kasulikkuse lubadusega.

Mälu pole tolmune arhiiv, mis asub raamatukogus. On pideva uuenemise võimekus.

"On pideva uuenemise võimekus."

On meile suhestuspunktiks. On pleomorfne. Ja hoiatab meid...ja näitab meile piisavalt valgust, et saaksime oma radu korrigeerida.

Iga kohtumine, mis tekib siis kui meid **palvetama kutsutakse** –ja see, kes meid kutsub ja mis meid kutsub on Loomingu Müsteerium, Jumalik Disproportsioon, mis tuksub ja jääb kindlaks meie kohaloleku hoidmisele- moodustab kui... -et vaadata seda graafilisemalt- nagu see Universum –mille kohta me vaevu midagi teame, aga mille kohta on meil oletusi- selgitaks, annaks, ärataks meid vajadustele ja panustele Universumi teadvuse jaoks, et see annaks meile laiendatud **nägemuse** teadvusest, meie siinolekust.

Põhjatu Müsteerium tahab meile näidata...oma intiimsust.

Üldiselt arusaamatu, aga palvetamise ajal ligipääsetav.

Ja jätame vaikselt oma proportsioonide peategelasteks, peremeesteks olemise, et märgata, et oleme ja oleme olemas igapäevase, pideva, jätkuva Loomingu tõttu!

See Jumalik Kohalolek, mida tavaliselt kutsutakse "**Jumalaks**" ja mis on jäänud kuhugi sinna... nagu väike esmaabikapike või jood või elastiksidemed nihestuste või teiste väikeste traumade tarvis.

Püsiv "ego-imetlemine", mis toetub olendi vasttarganud intelligentsile, on tekitanud eraldatuse..., mis on äärmiselt võhiklik selle Ime suhtes, mida Elu endast kujutab. Mille disain on tundlik, tunnetav ime; mitte intelligentne. Ja, mis just sellepärast kaunistab intellektuaalset, et anda sellele vajalikku hingust, et tekiks midagi, mida kutsutakse "mõtlemiseks".

Oleme –rääkides Palvekutsest- selle Müsteeriumi väljendus, näide, vahetus.

Ei ole midagi, mis loodi ja jäeti kuhugi maha –kui Universumis on kohti-... lubavasse kohta või...

Ei.

Nagu räägivad meile kristlikud käsikirjad, Vana Testament või Püha Toora: "Ja seitsmendal päeval Jumal puhkas".

Nii suur töö: esimesel päeval, teisel päeval, kolmandal päeval, neljandal päeval, viiendal päeval... - sest tal oli väga palju tegemist- ja kuuendal päeval, suur töö, väsis nii ära, et ta kasutas juhust, inimliku teadvuse kohaselt, et võib ütelda: "Hea küll, ta juba andis meile vaba tahte ja ... ja nüüd puhkab, ikka veel". Selline antropomorfism, mille inimõtte eneseimetlus annab Universumi Müsteeriumile, on, vähemalt, häbematu.

Tundub nagu peale Loomist enam ei sekkukski.

Aga see puhkus –kui järgida Pühakirja- on vaid uus Looming. On valguse, merede, puude, vihma... suurejoonelisuse vaatlemine...selleks, et Müstiline Looja end näitaks.

Kas lapse vanemad... ei puhka?

Jah, aga nende puhkus, mis see on? Pidev valvsus uue olendi uute sündmuste suhtes. Ja nad hoolitsevad ja hellitavad ja ...

Ah? Ja kas laps märkab seda kõike? Ei. Teadvuse mõttes, ei, aga...mingil moel laps teab, et ta vajab seda; ja vajab oma ema ja isa või kedagi, kellega suhestuda ja kes võiks teda minimaalseltki aidata. Kui seda pole, ei ole laps elukõlbulik.

Ja, jättes kõrvale vahemaad selles võrdluses –mis on lõputud, aga näitavad, et niinimetatud "Jumalik puhkus", kui seda kohaselt tõlgendada- , "oleme elukõlbulikud tänu lgavese puhkuse valvsusele"; mis oma lõputust Armastusest edastab meile mõõtnatut austust... , et näidata meile vabanemise protsessi.

Oleme, proportsioonidelt, igavesed lapsed..., kes vajavad austavat ja nähtamatut puudutust, mis meie eest hoolitseb, mis meid hoiab, mis meie meelt lahutab/ meid tegevuses hoiab; mis avab meile võimaluse, tõenäosuse, üllatuse maailma.

Ja me kasvame tegelikult siis, kui me märkame, **ARMASTUSE** teadvuses, et see on nii!

Ja nagu laps avastab oma nuttudes ja kallistustes ja mängudes oma külgetõmbed ja kiindumused, samamoodi tema esivanem, esivanemad tunnevad heameelt nähes, et laps ärkab kasvavalt -ei õpi, vaid ärkab!-, toetudes Armastuse teadvusele, uutele perspektiividele, uutele dimensioonidele.

Ja see **“Armastamine”** sisaldab kõike. Ei nõua vabadusi või õigusi või kohustusi...Sisaldab kõike!

Ja inimolend ei ole omandanud Armastava Universumi kogemust, vaid on selle tükeldanud. Vältimatult on see tal olemas, sest kui poleks, siis teda poleks olemas, aga ta on selle kogemuse ära määrinud, ümbertöödeldanud, kihistanud, lahutanud, abiellu sundinud, “genitaliseerinud”, osadeks jaotanud... Lammutab sektoriteks omakasu otsides.

Ja samal ajal ja kuni see juhtub, muutub olend lodevaks, muutub seiskunuks, muutub... üksikuks, kurvaks.

Kui Loova Müsteeriumi sõnumi olemus... on “Armastuseks” kutsutud destillaat, mis on kõik –mis on KÕIK-, siis olend, korrates seda oma elu kulgemistes, ei saa seda kõndistada, ei saa seda müüa või osade kaupa osta!

Võiks ütelda:

“Olen kõik, kui mind loova armastava KÕIGE väljendus. Ja seega, ärgates oma tunnete, armastan kõiki oma kohtumisi...oma teadvuse ärkamistega. Ja see KÕIK saadab mind igas tegevuses. On lahutamatu. Ma ei saa seda eraldada!... See on lahustunud, nagu suhkrutükk kohvis: kohvi on juba magus. Ma ei saa sealt enam suhkrut kätte”.

Oleme Armastavad Universumid, kui selle Loomingu peegeldused, mida hoitakse...ja meie **Elu** sõltub sellest!

Ja vaatamata murdumistele ja murdumistele, inimesed kohtuvad, tunnevad külgetõmmet, sest **Kõik** nõuab seda meie igapäevaselt elult.

Ai... Ai! Tunda täiust **kõiges**, tundes end armastatuna, näitab milline peaks olema meie tunne.

See ei saa olla nõrk ja kahvatu, varjav, kõhklev ja ... kärbitud.

On armunud KÕIK, mis näitab end iga olendi ideaalides, ilu iga väljendusega kohtumistes, rahuliku mere-, tormise mere-, meeldiva tule-, kahtlase toidu...“vältimatutes” külgetõmmetes...

KÕIK!

Enda tundmine armastatud KÕIGENA annab **toonuse** minu kohtumistele kõikide keskkondade, kõikide olenditega.

Ja nii saan armunud KÕIGEKS, kus pole eelarvamusi, piinu, valusid, leppimatusi, mõistmatusi... vaid, vastupidi: on nauding, heameel, rahulolu.

Pole kartust...KÕIGES.

On lõputu kohaloleku... mõõtmatu **au!**

¡Aaaai!...

¡Aaii!...

Ai...

***